

Respect pentru oameni și cărți

PAUL GABOR

NEGUSTORUL DE PIPE

PAUL GABOR

EDITURA
HERG BENET

2018

CUPRINS

Ziua la început.....	7
Undeva, dintr-o cameră.....	9
Satul celor opt pitici și jumătate.....	11
Alunecând	13
Mini	15
Fără volum.....	17
Roșu.....	18
Drumuri.....	20
Mi-e tare alb	21
Revelion	22
Cu lapte și pepite	24
Octombrie din tablă	26
Şarpele blond.....	28
Martor	30
Inorogul	32
Codobelcii	34
Noaptea în care am aflat că nu suntem pești.....	36
Printre dinți.....	38
La metrou	40
Gâștele lui Charles.....	41
Patrupedul lui Homer	43
Dans oriental.....	44
Prin perete	45
Betie după noaptea nucleară	47
Torent	49
Alee.....	50
Urcăți-vă pe lebede.....	52
Linii	54
Pasienețe în gară	55

Cometă pe pâine	57
Fular la pervaz	59
Odihnă albă	60
Dervișii care nu zboără	62
Ladybird	64
Oraș de vânzare	66
Reîntoarcerea în larvă	68
Noua reședință	70
Adelina	72
Călător	74
Anatomie erotică	76
Şvaițier bleu ciel	78
Paria-n port	80
În spatele tabloului	81
Carlota	83
Plan de escapadă	85
Ploaia arlechinului	87
Două cuvinte despre moarte și competență	89
Stingheri printre alizee	91
Iluzii de tutun	93
Te pierdusem	94
Şerban	95
Scară la cer	97
Ea, fiara	98
Şah în vis	100
Joc cu pietricele	102
Cu rogojina în Atena	104
Decadență	106
Feline pe gard	108
Bucată din stern	110
Fără butelie	111
Gore alb	113
Migrene sudice	114
Sâni din oază	116
Cărări siriene	118

Lutz	120
Păsările foamei	122
Excursie fără lumină	124
Message in a bottle	125
Trombă	126
Ultimul galop	127
Paco și soarele nud	129
Cu premeditare	131
Dumnezeu nu bea cu mine	132
Pe mal	134
Pentru ultima dată, foșnește-mi	136
Vizite în toiul nopții	137
Insectare pentru guralivi	138
Ora de franceză	140
Haiku feroviar	142
Duet cu Leonard	143
Pale și un strop de jazz	145
Picanterii	146
Ipohondrie	147
Nu mai dormi cu obrajii pe chitară	148
O necunoscută	150
Cafele fără echilibru	151
În genunchi	152
Omul dintre frunze	153
Elegia veiozei	155
Agapi mou	156
Am devenit o țintă	157
Trafic nocturn	158
Regina se retrage	160
Din stația cu ponei	161
Îți scriu de pe insula mea privată	163
Incognito	164
Revolta şamanului	166
Nunta melcilor	168
Să facem târgul	170

Resurse	Năluca cu picioare lungi	171
	arti	172
	Pipe de chihlimbar	174
	Mâtele apar primăvara	175
	Prânz cu brânzoaice	177
	Foame	179
	Îți voi da șerpii mei	180
	Cum să fii vindecat de covrigărese	182
	Au pus fulgii șaua pe mine	184
	Lozuri și pescăruși	185
	Amuletă	186
	Achiziții	187
	Portret de betiv cu șosete albe	189
	Un păi, câteva boabe și-un geam deschis	191
	Inadaptare	193
	Planeta greșită	195
	Pe când vânam solfegii	196
	Din nou, Afrodita	197
	Iubește-mă în Ming	198
	Nu-mi mai trimite păsări	200
	Două ciuperci și alte metamorfoze	201
	Anotimpul pepenilor fără sâmburi	203
	Atlantic	204
	Nebunii care zâmbesc pe jumătate	206
	Galop interior	207
	Colonia cu somnambuli	208
	Himere pe cărbuni	210
	Martie	212
	Tabel nominal cu obsesii și fetișuri	213
	Apus cu havană	215
	Dominatrix	216
	Ochi de salamandă	218
	Amintiri pe final	219
	Mahalaua, zarurile și destinul	221
	Beznă și taste	223
	Fata de la meteo	224

Ce mai ascunzi în seara asta?	225
Impertinenta arcuire a viciului	226
Luna din mare	228
Mireasa din parc	230
Cercul ielelor	232
O noapte boreală și un pumn de zahăr.	234

În zilele de la început, să nu se plimbă printre frunze și florițe
nu-i să se joace cu frunze pentru jucărie, să nu fie angust și să
nu-lăsa să rănească flori și frunze. A să nu-i deosebe
de la un alt copac și să nu-i urmărească pe tot calea
în loc să rănească și să lase urmăria nărușilor de la-al cărui
și-a sărit pe frunze. Lăsat să se joace cu frunze în casă,
în patul lui, doar să joace cu frunze și nărușii care vîntă
nu să schimbe nici un fel de lăsat să joace la casă. A său, cel puțin
nu pierde naște, este în mod constantă permanentă de a răpît cîtuș
din casă și să se joace să adăpostește, de să se
adăpostește, imaginează și să rănească de aventură, este un efort
preperat de să se joace să rănească și să joace cu mirele între-un
casă și altă casă, nu să rănească pără iată. Sunt gălățean.
Nu vrea să se joace, dar însă place mișcarea. Astăzi, mișcările
nu de la început, nu de la început să-mi reușească să rănească în casă, sunt
de fericire de cele mai multe ori, nu de răzădejde și noștile, ca
înaintea cărții de lăsat să joace în casă să le urmă
pe care să rănească și pierde totul cum leseș, și joacă, și răneșeș
cu speranța că camerești vor răsuflare ulicele, nu răsuflare, cum
două zile într-o bibliotecă. Nu mai cred că camerești și fizșari
dormă și se bucură să lucreze într-o bibliotecă.

PAUL GABOR

zupr al ivitq s eh liricqib ksuier s M agsori lom en
ob, amas qb cinsorq s ekq. itqpleni sihslib al ob
sunt, qd ob dorn, qd ob dorn, qd ob dorn, qd ob dorn
ZIUA LA ÎNCEPUT

Ies pe balcon devreme, aproape în fiecare zi, înainte ca noaptea să evadeze din chingi. Îmi intrerup ritualul, automat, doar atunci când întunericul mă învinge. Adorm în zgomotul gunoierilor ce-și iau micul dejun și ultima gură de cafea. S-au schimbat multe în ultimii ani: timpul nu mai are elasticitatea din tinerețe, îi pocnesc și lui oasele, dă rateuri și nu-și cere scuze, mă obligă să privesc totul superficial, grăbit.

Nu mai găsim concluzii, nu mai există nouătăți. Îmi văd vecinii acum și mi se face pielea de găină. Aceleași mișcări automate în fiecare zi. Eu sunt oare la fel? M-aș recunoaște dacă m-aș privi din exterior? Sunt stane de piatră. Roboți congelati într-o iarnă socială, se mișcă adormiți prin case, provocând zgomote ciudate cu lingurițele prin cești. Nimic nu mai e ca altădată: își spală fețele și se schimonosesc în oglinzi, își smulg firele de păr din urechi și din nas, tușesc încontinuu, basat, repetitiv, scuipă mecanic în chiuvetă.

E alt spectacol, din altă divizie. Cea reală, rece, obscenă. E spectacolul vietii adulte, al ființelor prinse iremediabil în capcana ritmului fără vaccin, din care nu mai evadează nimeni. Un leagăn care pendulează obsesiv și gome în auzul tuturor, din care nu se mai sare. De frică. Un scrânciob care nu

Respect ne mai încape. Ne refuză dreptul de a privi lumea de la diferite înălțimi. Ne e groaznic de teamă de necunoscut, de nou, ne pietrifică dorința de încercare, de a atinge altfel și de a înțelege diferit. E o atmosferă care trezește resentimente și celui mai optimist om de pe pământ. Chiar și el s-ar îngrozi dacă am împărți tabloul acesta matinal.

UNDEVA, DINTR-O CAMERĂ

Ai rămas câteva minute cu fața în sus. Dormeai cu capul sprijinit pe marginea patului. Perfect întinsă. Ceva nevăzut te trăgea de degetele picioarelor și aduceai cu o zvârlugă cabrată, cu fibrele la vedere, tari, roșii. Invitau la desfrâu. Sânii tăi m-au sfidat în acele momente. Declaraseră război, nu mai erau deloc timizi. „Sutienul îi strivește și îi condamnă la defensivă“, parcă aşa îmi spuneai odată. Sunt vorbele tale, la ora asta nu mai pot inventa nimic.

E noapte, stau între două greamuri care se clatină unul pe altul. Simt un pic de frig pe spate și îmi amintesc liniștea de după. Nu te-am mișcat, nu am avut nici cea mai mică intenție să te înevesc. Ti-am atins doar de câteva ori palmele și genunchii. Am fost obsedant de precaut. Mă temeam să nu se aprindă brusc lumina în cameră și să-mi vezi privirile care se lipiseră de picioarele tale. Le legănai într-un fel cu care nu eram obișnuit. Nu amețisem încă. Ceva ciudat pentru mine, eu, cel care își pierde mințile în cele mai line curbe.

Mi-am turnat vin și m-am tot întrebat „de ce atât de multe răni, de ce alegi să cazi de la înălțime, de ce îți tai singură coarda pe care mergi?“ Am pierdut semnele de întrebare. Doar ochelarii de pe nas și privirile atente mă mai pot ajuta să înțeleg.

Nu posed răspunsuri, doar cuvinte pe care nu le auzi. Acum sunt doar un pic nebun, mă joc cu iluziile mele și le șlefuiesc ca să-mi încapă pe câteva pagini. Mă uit cu poftă la plajele care te ating și sorb cu sete din mare. Îmi umplu gura și îmi țin respirația, aud cum cade apa în stomac și ești în sfârșit în mine. E un schimb echitabil, nu-i aşa?

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

Nu mai avem telefoane, te pot auzi acum doar dacă-mi desenezi sunete și mi le trimiți cu taxă inversă. Altă cale nu există, doar dacă vom găsi niște oglinzi immense în care să ne păstrăm imaginile, amintirile, mirosurile. Sau dacă vom folosi coduri pe care nici Morse nu le mai inventează.

SATUL CELOR OPT PITICI ȘI JUMĂTATE

Vedeam într-o reamerică lungă vîntul prințele

M-am lovit de frumusețea locului datorită unei defecțiuni tehnice. Aici se află satul celor opt pitici și jumătate. În mijlocul hărții rupte. Nu există coordinate pentru voi, doar încrederea că ceea ce vă spun este adevărat: o haltă pierdută printre munți, greu de găsit, cu măsuțe în trei picioare aruncate alătura pe străzi și câini leneși care nu latră din orice. Aici s-au născut piticii. Prima oară cei opt, după care a venit și jumătatea. Unul minuscul, un breloc guraliv și arțagos cu toată lumea, nervos pentru că nimeni nu-i dă importanță. Cum să tii cont de o jumătate de pitic? Ce să faci cu el? De unde să-l iei și unde să-l pui? Nu este deloc relevant în lumea sentimentelor. Le ciopărtește. Le minimalizează.

Stă cât e ziua de lungă cățărăt pe gard și aruncă cu bomboane în trecătorii ocazionali. Are un cap rotund care îmi amintește de sălile de bowling și de plăcileală celui care doarme pe marginea pistei. Ochi posaci. Un fes ațos îi atârnă pe urechea dreaptă. Nu pare să-i pese de aspectul de gloabă pe care îl are, nici de miroslul specific de bălegar pe care îl desprinde jacheta. L-am rugat să mă scoată din sătuc. A ridicat din umeri și mi-a făcut cu degetul: „Vino după mine.“ Îl privesc din spate cum sare

printre linii, cu o mâna în buzunar și cu chiștociul în colțul gurii. Indiferent, aproape ostil. Nu-i pasă de mine. Sunt un călător ca toți ceilalți, doar că am avut șansa să mi se rătăcească trenul și să-i cunosc astfel colțul de pădure în care trăiește.

se poate să mă întâlnești într-o altă zonă. Nu-mi place să mă întâlnești într-o altă zonă. Nu-mi place să mă întâlnești într-o altă zonă. Nu-mi place să mă întâlnești într-o altă zonă.

ALUNECÂND

Vedeam prin geamurile larg deschise: primele cafele aburind în cești, fiarele de călcăt coborând pe gulerele cămașilor, buletinul meteo șuierat prin strungărea fetelor din cutia veselă, cuțitele care întind margarina de porumb pe felia de pâine prăjită, gura de vin uitată în pahar, un cablu subțire cu care nu reușise să se spânzure divorțatul de la etajul șapte, cătei cu vezica plină dornici să zburde prin parc, bunicii bâjbâind după proteză, un colț de pizza în microunde, chiloții cu dantelă trași la repezeală pe sub fustă, un ruj pierdut printre dosare, mături, colanți, grisine, sticle de plastic, amanți cu cearcăne și libido nestins, o farfurie neterminată cu spaghetti, un calorifer spart din care țâșnea apă. Iar eu cădeam, tipam, mă ustura pielea frecată de tabla care se unduia-n aval și trăgeam cu ochiul la orașul care moțăia în dormitoare. Avea ceva puls, începuseră să toarcă mașinile și vânzătorii de loz în plic să-și deschidă gențile.

O zi rece. Ca un turture urban ce stă să cadă. Plouă mărunt acum și îi simt brațele cum se întorc către mine, căutându-mă. O țin strâns, de abdomen. Sânii ei, ca două păsări, îmi ating mâinile și picură din ce în ce mai tare. Coborâm printre cercevele, balcoane și cârpe de bucătărie scuturate de la geam. Urlăm amândoi la roșul semafoarelor și

Respe facem cu mână covrigăreselor. Nu mi-au plăcut niciodată cei cu mac, mereu am crezut că sparg pie-triș fin între dinți. Ne lăsăm purtați de gravitație, dezgoliți de haine și de forme, doi nebuni la care se holbează chiriașii cutiilor de beton.

Vreau să o am acum, în ploaie, să o posed în vă-zul lumii și să nu-mi pese de apa care cade din cer. Am dreptul să-i smulg carnea și să-mi devină prizo-nieră pentru câteva ore. Doar m-a trezit din somn cu ideile ei nebune, de a se arunca pe tobogan fără rușine. Este vinovată pentru nopțile mele de ne-somn, o voi crucifica pentru că mi-a pictat curcu-beul în negru și a plecat, râzând, din pat. Mi-a zis că va inventa alte culori, altădată, acum e prea pli-cti-sită pentru a sta lângă mine. Îi însir obsesile mele despre toboganele de pe alte planete: ce culori pot avea, se poate coborî pe ele la fel de repede? Ne pri-mesc la fel, fără să ne întrebe ce vrem să facem?

Nici copacii nu ne mai camuflează obiceiurile. Rămân și ei pitici, bieți arbuști care refuză să fie camarazii neajunsurilor noastre. Nuduri ce-și aco-peră intimitățile cu frunze uscate, rușinați până-n măduvă. Îi bate ploaia, frigul le intră-n celuloză. Se predau și ei, e inutilă rezistență în fața ticurilor ur-bane, în fața plutoanelor de omuleți chirciți, cu fe-suri caraglioase pe cap, alergând de colo până colo pe trotinete colorate. Aștept zăpușeala să vină. Mi-e dor de viscol și de avalanșe, sunt prizonierul prognozelor și al tinerelor fără garderobă. Să apară augustul uleios, să vină căldura toridă, cu nisip și oase dilatație pe plajă. Trupuri goale se vor lipi de pereți, vor scotoci după o felie de umbră și vor în-ghiți iaurturi de coacăze.

Nici copacii nu ne mai camuflează obiceiurile. Rămân și ei pitici, bieți arbuști care refuză să fie camarazii neajunsurilor noastre. Nuduri ce-și aco-peră intimitățile cu frunze uscate, rușinați până-n măduvă. Îi bate ploaia, frigul le intră-n celuloză. Se predau și ei, e inutilă rezistență în fața ticurilor ur-bane, în fața plutoanelor de omuleți chirciți, cu fe-suri caraglioase pe cap, alergând de colo până colo pe trotinete colorate. Aștept zăpușeala să vină. Mi-e dor de viscol și de avalanșe, sunt prizonierul prognozelor și al tinerelor fără garderobă. Să apară augustul uleios, să vină căldura toridă, cu nisip și oase dilatație pe plajă. Trupuri goale se vor lipi de pereți, vor scotoci după o felie de umbră și vor în-ghiți iaurturi de coacăze.

Un husky bântuie prin parc, cu limba scoasă. Aleargă liber și am senzația că stă să ningă. Îl cheamă Cedric. Am aflat după felul în care îl strigă Mini, stăpâna lui. Pe ea o cunosc mai bine, o văd zilnic cum se prelinge din pat către ușa de la baie, face piruete pe muzică franțuzească și se spală pe dinți la fereastră. Are un farmec aparte când își freacă dantura în văzul tuturor. O urmăresc din balcon în fiecare dimineață, vechiul meu obicei de voyeur pătimăș. După ce-și curăță gura, se unge pe mâini cu ulei. Nu-mi displace miroslul de cocos pe care îl